

Πανελλήνια ημέρα αθλητισμού

Κόκκινη κάρτα στον ρατσισμό

Συνήθως στις ονομαστικές γιορτές, κάποιος θα γιορτάζει! Σήμερα έχουμε καθορίσει έναν διαφορετικό τύπο εορτών! Τις γιορτές της ενημέρωσης. Μια τέτοια ενημέρωση έγινε και στο Λύκειο Θεσπρωτικού. Το θέμα της; Αθλητισμός και Ρατσισμός.

Η ενημέρωση των μαθητών ξεκίνησε με την προβολή της έναρξης των Ολυμπιακών Αγώνων 2004 στην Αθήνα. Λόγω του νεαρού της ηλικίας μου δεν θυμόμουν αυτή την τελετή, είχα ακούσει όμως ότι ήταν υπέρλαμπρη και τελικά το διαπίστωσα και η ίδια.

Από όλη την τελετή αυτό που με εντυπωσίασε πιο πολύ από όλα ήταν το ταξίδι από την Αρχαία Ελλάδα στο σήμερα. Όλα τόσο ζωντανά, τόσο παραστατικά, με έκαναν να νιώθω περήφανη για τον πολιτισμό της χώρας μου. Σκέφτηκα ότι ο λαός μας μπορεί να κάνει πολλά όταν θέλει. Ύστερα θυμήθηκα το σήμερα. Στο σήμερα που όλα αυτά είναι σε αχρηστία. Και εκεί η περηφάνια μου κόπασε. Είναι αυτή η λεπτομέρεια, το «όταν θέλει».

Αφού τελειώσαμε με την προβολή του λαμπρού αυτού εορτασμού του επαναπατρισμού των ολυμπιακών αγώνων, κληθήκαμε και εμείς οι μαθητές να “μπούμε στο πνεύμα”. Εκείνη την ημέρα πραγματοποιήθηκαν διάφορες αθλητικές δραστηριότητες, σε μικρή κλίμακα, εξαιτίας των καιρικών συνθηκών, όπως ποδόσφαιρο, μπάσκετ, πινκ πονκ. Εκτός όμως από το σώμα, γυμνάσαμε και το πνεύμα με το γνωστό παιχνίδι στρατηγικής, το σκάκι! Όλοι συμμετείχαμε!!!

Η ημέρα ήταν αφιερωμένη στο ομαδικό πνεύμα και την ευγενή άμιλλα. Στόχος μας η συμμετοχή και όχι η νίκη. Εκείνη την ημέρα το ταξίδι ήταν πιο σημαντικό από τον προορισμό. Και πράγματι η διαδρομή μας έδωσε περισσότερα.

Συνεχίσαμε με την αναδρομή, σε άλλες ιστορικές στιγμές του ελληνικού αθλητισμού. Σειρά είχε η ελληνική ποδοσφαιρική ομάδα που πήρε το κύπελλο το 2004. Τρελός πανηγυρισμός. Χαρές και ξεσηκωμός για γκολ που είχαν μπει...10 χρόνια πριν! Και όμως, εμείς καιρόμασταν! Βλέπαμε τις «φάσεις» λες και τώρα γινόταν το παιχνίδι, λες και τώρα κρινόταν αν θα κερδίζαμε! Και σε κάθε γκολ, πολλά....γκοοοοο!

Και κάπου εκεί έφτανε το τέλος αυτής της ενημέρωσης! Μια κοπέλα είχε αναλάβει το ρόλο της δημοσιογράφου. Θα ρώταγε παιδιά από το σχολείο για το τι αποκόμισαν από αυτή την ημέρα, τι είναι ρατσισμός και τη σχέση έχει με τον αθλητισμό . Ειπώθηκαν διάφορα.

Όταν η δημοσιογράφος μας ρώτησε ένα αγόρι, από μια άλλη χώρα , αν ο ίδιος ένιωθε άβολα την ώρα που διεξάγονταν τα αθλήματα, αν αντιλήφθηκε κάποια απάθεια από τους συμμαθητές του, εκείνος απάντησε: Όχι! Ποτέ δεν έχω νιώσει άβολα. Ούτε στην αρχή που είχα έρθει. Για λίγο σιωπή....Χειροκρότημα! Ήταν η στιγμή που δίναμε συγχαρητήρια στον εαυτό μας, τουλάχιστον εγώ, που αυτό το παιδί δεν αντιμετώπισε προβλήματα και έγινε μέλος της μικρής μας κοινωνίας χωρίς κάποια δυσκολία.

Λίγα βήματα πιο πέρα τα πράγματα ήταν λίγο διαφορετικά. Μια κοπέλα ρωτήθηκε, αν είχε δεχτεί ποτέ ρατσιστικά σχόλια. Η απάντηση της ήρθε να μου χαλάσει την ιδανική εικόνα που είχα χτίσει πριν από λίγα λεπτά στο μυαλό μου. Στη συνέχεια ρωτήθηκε και η φίλη της. Και αυτής της κοπέλας η αντίληψη ήταν θετική! « θυμάμαι μια φορά, όταν ήμασταν μικρές, που κλαίγαμε μαζί» είπε, «αλλά τώρα απλά είμαστε καλά μεταξύ μας». Γελάσαμε όλοι σαν να θυμόμασταν κάτι από παλιά που τώρα πέρασε ... και κάπου εδώ κατέρρευσε η ιδανική μου εικόνα.

Ένας ψίθυρος που σιγά σιγά γίνεται φωνή και η φωνή γίνεται ουρλιαχτό για να ακουστεί παντού στο πέρατα του κόσμου. Για ποιο λόγο να κλαίνε δύο μικρά κορίτσια ;

Και μετά η απορία «Μα πώς γίνεται να κλαίνε δύο μικρά κορίτσια ;

και τέλος η ερώτηση «Γιατί κλαίνε τα δύο κορίτσια;»

Πόσο άσχημη είναι αυτή η εικόνα! Δύο κοριτσάκια να κλαίνε μαζί ! Γιατί.....;

Γιατί δεν φοράνε ακριβά ρούχα!

Γιατί έχουν κάποια παραπανίσια κιλά!

Γιατί οι γονείς τους είναι χωρισμένοι!

Γιατί είναι από άλλη χώρα!

Γιατί μιλάνε άλλη γλώσσα!

Γιατί ανήκουν στα άτομα με ειδικές ανάγκες!

Γιατί έχουν άλλο χρώμα!

Χίλια γιατί, χίλιες απορίες, καμία απάντηση!

Μόνο τα δακρυσμένα μάτια ενός παιδιού!

Κείμενο: Πριοβόλου Λυδία Γ' Λυκείου

Επιμέλεια: Μπόμπορη Δώρα Β' Λυκείου